

200701193/1.

Datum uitspraak: 7 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/34434 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 18 januari 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 januari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

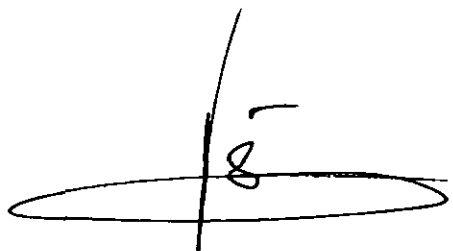
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 juni 2007

382-526.

Verzonden: - 7 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/34434

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 18 januari 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Burger van Kazachstan,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. G.J. Lemmen,

tegen

de Minister van Justitie, voorheen de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. S.H.M. Maas.

Procesverloop

Bij besluit van 19 juni 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een
verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de
Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

Het beroep is behandeld ter zitting van 20 december 2006, waar eiser is verschenen in
persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 19 juni 2006 in rechte stand kan houden.

2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het
volgende aangevoerd.

Eiser heeft sinds 1999 in het bezit van een verblijfsvergunning in Duitsland verbleven. In
2003 is hij veroordeeld wegens een drugsdelict en na het uitzitten van zijn straf is hij door de
Duitse autoriteiten op 10 mei 2005 uitgezet. Eiser keerde terug naar Kazachstan en verbleef
daar bij zijn zuster in . Hij had de intentie om zo spoedig mogelijk terug te keren naar
Duitsland ten behoeve van een procedure tot gezinshereniging met zijn in Duitsland
verblijvende echtgenote en zoon. Hiertoe had eiser documenten nodig, waaronder een

verklaring van de belastingdienst. Een medewerkster van de belastingdienst vroeg voor deze dienstverlening een bedrag van 500 euro. Eiser weigerde hieraan te voldoen. In verband met dit voorval werd eiser enkele dagen later, in juli 2005, gearresteerd en overgebracht naar het hoofdbureau van de politie te _____ waar hij acht dagen werd vastgehouden. Hij werd mishandeld door medewerkers van de politie en verkracht door één van zijn celgenoten. Vier dagen na de verkrachting werd hij vrijgelaten. Op 23 oktober 2005 heeft eiser Kazachstan verlaten en op 27 oktober 2005 arriveerde hij in Nederland. Alvorens zich op 4 november 2005 te melden bij de Nederlandse autoriteiten, verbleef eiser nog enkele dagen in Duitsland bij zijn echtgenote.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid van artikel 31 van de Vw 2000.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

6. De rechtbank stelt allereerst vast dat verweerder, blijkens het bestreden besluit en het daarin als herhaald en ingelast beschouwde voornemen, het asielrelaas van eiser geloofwaardig heeft geacht.

7. Onder verwijzing naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 19 december 2002 en het U.S. State Department Country Report van 2005, wordt voorop gesteld dat de algehele situatie in Kazachstan niet zodanig is dat asielzoekers uit dat land zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Eiser dient derhalve aannemelijk te maken dat er hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen. Verweerder is van opvatting dat hiervan in het geval van eiser geen sprake is.

8. In het kader van eisers aanspraak op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eisers asielrelaas geen aanknopingspunten biedt voor een geslaagd beroep op het vluchtelingschap. Hiertoe heeft verweerder gesteld dat niet aannemelijk is dat het incident waarbij eiser werd afgeperst door een ambtenaar van de belastingdienst alsmede de daaropvolgende arrestatie, verband houden met de etnische Russische afkomst van eiser. Nog daargelaten of de betreffende ambtenaar in uitoefening van haar functie handelde dan wel handelde uit persoonlijk geldelijk gewin, acht de rechtbank dit standpunt van verweerder houdbaar. Dat het argument met betrekking tot eisers etnisch Russische afkomst namens eiser in de zienswijze naar voren is gebracht, doet niet af aan verweerders standpunt. Hiertoe acht de rechtbank van belang dat eiser in zijn verklaringen tijdens de beide nadere gehoren van respectievelijk 27 december 2005 en 8 maart 2006 op geen enkel moment heeft aangegeven dat de afpersing een discriminatoire reden had. Eiser heeft in dit verband enkel verklaard dat de betreffende medewerkster tegen hem had gezegd dat hij over geld beschikte omdat eiser in Duitsland had verbleven. Daarnaast heeft verweerder ter nadere onderbouwing van voormeld standpunt uitdrukkelijk verwezen naar het ambtsbericht inzake de situatie in Kazachstan van 19 december 2002 en het U.S. State Department Country

Report van 2005 waarin geen enkele melding wordt gemaakt van achterstelling of discriminatie van personen van etnisch Russische afkomst in Kazachstan. De enkele stelling van eiser dat het Vluchtelingenverdrag wel degelijk van toepassing is omdat deze problemen hem ten deel zijn gevallen vanwege zijn etnisch Russische afkomst is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende ter weerlegging van verweerders standpunt in dit verband. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat er geen sprake is van een relatie met een van de in het Verdrag genoemde vervolgingsgronden. Verweerder heeft dan ook terecht aan eiser geen verblijfsvergunning verleend op voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vw 2000.

9. Ingevolge artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Anti-Folterverdrag en artikel 7 van het IVBPR dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat eiser bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

10. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in het bestreden besluit terecht op het standpunt gesteld dat eiser ter onderbouwing van zijn aanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt dat er daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voor zover eiser heeft betoogd dat hij bij terugkeer wederom slachtoffer zal worden van mishandelingen van de overheid waartegen de (hogere) autoriteiten hem niet kunnen beschermen, overweegt de rechtbank dat eisers legale en probleemloze uitreis uit Kazachstan er niet op duidt dat hij bij terugkeer in de negatieve aandacht van de autoriteiten zal staan. Daarnaast heeft eiser uitdrukkelijk verklaard dat zijn arrestatie door de betreffende autoriteiten in op geen enkele wijze is geregistreerd en "illegaal" was, zodat niet aannemelijk is dat deze gebeurtenis in opdracht of met medeweten van de hogere autoriteiten zou zijn geïnitieerd.

11. Ter zitting heeft verweerder in aanvulling en ter verduidelijking van hetgeen in het bestreden besluit is overwogen, nog betoogd dat in verweerders standpunt in het kader van artikel 3 van het EVRM een primair en een subsidiair standpunt moet worden gelezen. Als nadere motivering op het eerder ingenomen primaire standpunt heeft verweerder ter zitting nog naar voren gebracht dat in de omstandigheid dat eiser uit zijn detentie is vrijgelaten evenmin een concrete reden kan worden gezien om een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer van eiser aannemelijk te achten. De rechtbank acht dit primaire standpunt van verweerder houdbaar.

12. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder aan eiser dan ook terecht een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 onthouden.

13. De rechtbank stelt vast dat in het kader van dit geding, desgevraagd, uitdrukkelijk geen beroep wordt gedaan op het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. De rechtbank ziet, gelet hierop, dan ook geen grond voor het oordeel dat het standpunt van verweerder met betrekking tot de aanwezigheid van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van het vertrek van eiser uit het land van herkomst, voor onjuist zou moeten worden gehouden.

AWB 06/34434

4

14. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

15. Het beroep is derhalve ongegrond.

16. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.H.M. Drujf als rechter in tegenwoordigheid van drs. A.C.H. Handels als griffier en in het openbaar uitgesproken op 18 januari 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFERM
DE RECHTER VAN
DE RECHTER
SECTOR BESTUURSRECHT
TE 'S-HERTOGENBOSCH

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 18 JAN. 2007

Mr G.J. Lemmen
Mw Mr P.J.T. de Kan

Kloosterstraat 29
6093 CT Heythuysen

Correspondentieadres:
Postbus 3074
6093 ZH Heythuysen
Tel: 0475 494402
Fax: 0475 494714

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
982	B 15 FEB 2007
ZAAKNR. 200701193	
AAN: V4	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage
Per telefax: 070-3651380

Inzake :
Doss. No.: 032/06
Uw ref.: AWB 06/34434

Heythuysen, 15 februari 2007

Edelgrootachtbaar College,

Namens appellant, de heer , geboren op : en de nationaliteit hebbende van Kazachstan, wordt hierbij hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch van 18 januari 2007, verzonden op 18 januari 2007, waarbij het beroep tegen het besluit van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 19 juni 2006, waarbij de aanvraag van appellant tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is afgewezen, ongegrond is verklaard.

Appellant verblijft thans in vreemdelingenbewaring te Rotterdam en kiest woonplaats te 6093 CT Heythuysen aan de Kloosterstraat 29 ten kantore van Lemmen & de Kan Advocaten (Postbus 3074, 6093 ZH Heythuysen), van wie mr. G.J. Lemmen tot gemachtigde wordt gesteld, die daartoe bepaaldelijk wordt gevolmachtigd om het onderhavige beroepschrift in te dienen en voor appellant op te treden in iedere stand van de procedure, zulks in de meest uitgebreide zin en met het recht op substitutie.

Appellant kan zich met de aangevallen uitspraak AWB 06/34434 van de rechtbank 's-Hertogenbosch van 18 januari 2007 waarvan bijgaand een afschrift wordt meegezonden niet verenigen en voert daartoe de volgende grieven aan.

1. ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 3 dat verweerder zich in het bestreden besluit terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant ter onderbouwing van zijn aanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt dat er daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

In het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 11 januari 2007 wordt in rechtsoverweging 148 overwogen dat het beginsel van redelijke bewijslastverdeling als vervat in het Handbook ook gevolgd wordt. Bescherming van het verdragsartikel 3 EVRM kan onder bepaalde omstandigheden illusoir worden indien van degene die op dat artikel een beroep doet, wordt gevergd meer aan te tonen dan gelet op de omstandigheden van hem kan worden verwacht.

Uit het hier weergegeven beoordelingskader volgt derhalve dat als uitgangspunt heeft te gelden dat de vreemdeling zijn aanspraak op een verblijfsvergunning aannemelijk moet maken. Echter, wanneer de vreemdeling in dat kader ter onderbouwing van zijn asielrelaas verklaringen aflegt die de kern van het asielrelaas raken en de geloofwaardigheid daarvan niet wordt ontkend, noopt de uit het Handbook en de Vc voortvloeiende redelijke bewijslastverdeling dat verweerder dan een eigen verantwoordelijkheid kan hebben om de aldus onderbouwde feiten nader te onderzoeken. Deze verantwoordelijkheid kan toenemen naarmate het, gelet op de context van het asielrelaas, voor verweerder eenvoudiger is het onderzoek te verrichten dan voor de vreemdeling, voor wie een bijbrengen van nader bewijs onder omstandigheden onmogelijk is dan wel met onevenredig risico gepaard kan gaan.

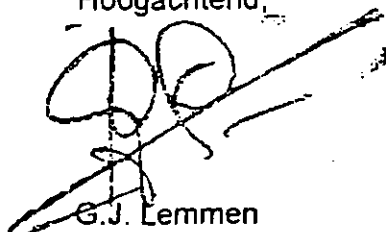
Van de vreemdeling kan niet het onmogelijke verwacht worden. Nu appellant volledig wordt geloofd in zijn verklaringen en derhalve uit het asielrelaas in combinatie met hetgeen algemeen bekend is over de gevangenis in Kazachstan, voorzienbaar is dat appellant een reëel artikel 3 EVRM-risico loopt, zou toekennen van bescherming illusoir worden wanneer van appellant gevergd zou worden om naast zijn specifieke (geloofwaardige) verklaringen specifieke individuele kenmerken naar voren te brengen.

Zie in dit verband ook Rb Utrecht van 22 januari 2007, AWB 06/30530.

De conclusie van de rechtbank had derhalve geen andere kunnen zijn dan gegrondverklaring van het beroep en vernietiging van het bestreden besluit van 19 juni 2006.

Verzocht wordt het beroep gegrond te verklaren.

Hoogachtend,

G.J. Lemmen